

Sygn. akt V CSK 212/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa R. Z., H. Z. i W. Z.

przeciwko J. K., A. K. i Gminie B.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 8 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza solidarnie od powodów na rzecz J. K.

i A. K. solidarnie kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) oraz na rzecz Gminy B. kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 grudnia 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na istnienie w sprawie potrzeby wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, jako jej podstawę wskazując charakter sankcji za naruszenie obowiązku informacyjnego wynikającego z naruszenia przepisów o prawie pierwokupu przysługującym właścicielowi wywłaszczonej nieruchomości (art. 136 u.g.n.). Mimo obszernego wywodu skarżącego nie można jednak stwierdzić, by w obecnym stanie orzecznictwa kwestia ta mogła stanowić nadal przedmiot rozbieżności wymagających wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy. W uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2015 r., III CZP 107/14 (OSNC 2016, nr 2, poz. 16) w odniesieniu do analogicznego problemu na gruncie wcześniejszej regulacji gospodarowania nieruchomościami (ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, jedn. tekst: Dz.U. z 1991 r., Nr 30, poz. 127 ze zm.) stwierdzono, że naruszenie przepisów o prawie pierwokupu przysługującym właścicielowi wywłaszczonej nieruchomości, nie powoduje nieważności umowy sprzedaży lub ustanowienia

użytkowania wieczystego, która została zawarta z osobą trzecią. Pogląd ten wyklucza z zasady istnienie, na tle skargi kasacyjnej, przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący nie wykazał przy tym w przekonujący sposób, by stanowisko to nie było adekwatne dla sprawy, w której skarga została wniesiona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych pozwanym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.